

ဟေ့ဆူဒြာ

ထာဝရ ... ဆူး

"ရွယ်၊ နင် ဟိုရောက်ရင် ငါ့ကို မမေ့နဲ့ နော်"

သူငယ်ချင်းမလေး၏ လက်ကလေးကို ဖြည်းညှင်းစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ဝမ်းပန်းတနည်း ပြောလာသည့် ကျေး၏ မျက်ဝန်းများ ၌ မျက်ရည် ဥတို့ တွဲခိုလျက်ရှိသည်။ ။

ဆံပင်လေးကို အလယ်ခွဲကြောင်းအတိုင်း နှစ်ဖက်ခွဲ၍ ခပ်မြင့်မြင့်လေး စုချည်ထားသည့် အသားဖြူဖြူ၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ရှစ်တန်းကျောင်းသူလေး ကျေး၏ ပုံစံလေးမှာ ရိုးရိုးလေးနှင့် ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ ။

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ဖြင့် အပြီးပြောင်းသွား ကြတော့မည့် ရွယ်တို့ မိသားစုကို ကျေးတို့ မိသားစုက နှုတ်ဆက်စကား ဆိုနေကြခြင်းပင်။

"ကဲ ... မငိုစမ်းပါနဲ့ ကျေးရယ်၊ နင်အဲဒီလို လုပ်နေတော့ ငါက ဘယ်လို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ သွားရမလဲဟ"

လက်တစ်လုံးကြိုး အင်္ကျီဖြူလေးကို ခူဖုံးစကတ် တိုလေးနှင့် တွဲဖက် ဝတ်ဆင်ထားပြီး Hello Kitty ပိုက်ဆံအိတ် အဝိုင်းလေးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသည့် ရွယ်ပုံစံလေးမှာ ပေါ့ပါးပြီး စတိုင်ကျသည်။ ။ ရှစ်တန်းကျောင်းသူလေး ဖြစ်သော်လည်း လှအောင် နေတတ်ထိုင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ။

ရွယ်က လွယ်ထားသည့် အိတ်လေးကို နောက်သို့ပစ်လိုက်ပြီး ကျေး

ကိုပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ။ မျက်ရည်လွယ်ပြီး ဝမ်းနည်းလွယ်သည့် ကျေး
က ငိုချင်လျက် လက်တို့ ဆိုသလိုပင် တဟီးဟီးနှင့် ငိုချ လိုက်တော့သည်
။

"ကဲ ... သမီးလေးရယ်၊ အန်တီသက်တို့ သွားရဦးမယ်လေကွယ်၊ အ
လကား ခရီးဖင့်တယ်၊ တစ်ညလုံးလည်း အလွမ်းသည် ပြီး ကြပြီဟာကို
တော်တော့၊ မြန်မြန်စကားလက်စ ဖြတ်တော့"

ကျေး၏ မိခင်ဒေါ်မြင့်က ဆူလိုက်ခြင်းပင်။

"နေပါစေ မြင့်ရယ်၊ ကလေးတွေကြားက သံယောဇဉ်က သေးသေး
လေးမှ မဟုတ်တာ၊ မွေးကတည်းက အတူတူကြီးပြင်းခဲ့ပြီး စားအတူ၊
သွားအတူ၊ ကျောင်းတက်အတူတူ၊ စာကျက်အတူတူ၊ အိပ်ရာဝင်ချိန်မှ ခွဲ
ကြတာ မဟုတ်လား၊ ဒါပဲနော် မြင့်၊ တစ်ခါတည်း ပြောခဲ့မယ်၊ ကျေး ဆ
ယ်တန်းအောင်တာနဲ့ ရန်ကုန်ကိုလွှတ်လိုက်၊ သမီးရွယ်နဲ့ အတူတူ တက္က
သိုလ် တက်ကြပါစေ၊ ကျေးအတွက် သက်တို့ အားလုံး တာဝန်ယူတယ်၊
မလွှတ်ရင်တော့ စိတ်ဆိုးမှာ "

"စိတ်ချပါ သက်ရယ်၊ သက်နဲ့ ကိုနိုင်တို့ ဆိုတာ ပြောရမယ့် လူတွေ
လား၊ သက်တို့ နဲ့ ဆို သမီးလေး ကျေးကို စိတ်ချပြီးသားပါ၊ စိတ်ချ ဆယ်
တန်း အောင်ပါပြီဆိုတာနဲ့ ပို့လိုက်ပါ့မယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ"

"ရွယ် ... နင်သွားတော့နော်၊ ဟိုမှာ အန်တီသက်တို့ စောင့်နေတယ်၊
နေ့တိုင်းဖုန်းဆက်နော်၊ စာလည်း ကြိုးစား၊ငါတို့ တက္ကသိုလ် အတူတူတ
က်ကြမယ်နော်၊ သူငယ်ချင်း အသစ်တွေ ရသွားပြီး ငါ့ကို မေ့မသွားရဘူး
နော်"

"မေ့စရာလား ကျေးရယ်၊ နင်ကငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးပါဟ"

"ငါလည်း နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ် ရွယ်"

၂နှစ်ခန့် ကြာသော်

"အမေရေ ... အမေ ကျေး စာမေးပွဲအောင်တယ်၊ ဂုဏ်ထူးဘာသာ ပါတယ်"

အူလျားဖားလျား ပြေးဝင်လာသည့် ကျေးတစ်ယောက် ဘုရား ဝတ်ပြုဆုတောင်းနေသည့် မိခင်ကိုဖက်ကာ ဝမ်းသာအားရ ပြောချ လိုက်ပြီး မိခင်၏ ပါးပြင်ကို မွှေးကြူလိုက်ပြန်သည်။ ။

"အမလေး ငါ့သမီးလေး တော်လိုက်တာ၊ အမေ့သမီးလေး အောင်မယ်ဆိုတာ အမေက သိပြီးသားပါ၊ ဂုဏ်ထူးဘယ်နှခု ပါမလဲဆို တာသာ စိုးရိမ်လို့ ဘုရားဝတ်ပြုရင်း စောင့်နေတာ၊ အခုမှ ပဲ အမေ့ရင် ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားတော့တယ်"

"အမေနော် အလုံးကျတာ အသာထားဦး၊ ကျေး စာမေးပွဲအောင်ရင် ဖုန်းဝယ်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတာ မမေ့နဲ့ "

"မေ့စရာလား ငါ့သမီးရယ်၊ ဟော ဟိုမှာ ကြည့်"

ဒေါ်မြင့်က ဘုရားစင်၏ ညာဘက် အနောက်ထောင့်လေးတွင် ရှိ သော နို့မှုန့်ဗူးဟောင်းလေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် စုဗူးလေးကို မေးငေါ့

ပြလိုက်ပြီး ...

"အဲဒီ စုဘူးလေးထဲက ပိုက်ဆံတွေက သမီးလေးကို ဖုန်းဝယ်ပေးဖို့ နဲ့ မုန့်ဖိုးပေးဖို့ သမီးအဖေက သိမ်းခိုင်းထားတာ၊ သွားယူလိုက်သမီး"

"ဟေး ... ဒါမှ ကျေးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေကွ"

အပျော်လွန်နေသည့် သမီးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မြင့်လည်း အပျော်တွေ ကူးစက်ရပါသည်။ ။ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ...

"ဟယ် ... အပျော်လွန်ပြီးမေ့နေတာ ကြည့်စမ်း၊ ရွယ်ရောရွယ်ရော ဂုဏ်ထူးဘယ်နှခုပါလဲ ဖုန်းဆက်ကြည့်စမ်းသမီး"

ကျေးက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"မေမေပြောတာ နောက်ကျနေပါပြီနော်၊ ကျေးက အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ အထိ မစောင့်နိုင်လို့ ကျောင်းနားက ဖုန်းဆိုင်ကနေ ရွယ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး ပြီ"

"ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ သမီးလေးရွယ်ရော ဂုဏ်ထူးဘယ်နှခုပါလဲ"

"ရွယ်က ဘာသာစုံဂုဏ်ထူး မေမေရဲ့ "

"ဟယ် ... တော်လိုက်တာ၊ မေမေ့သမီးလေးလည်း တော်တယ်၊ သမီး ရွယ်လည်း တော်တယ်ကွယ်"

"မေမေ သမီး ရန်ကုန်မှာ ရွယ်နဲ့ အတူတူ ကျောင်းသွား တက်ရ တော့မှာ ပေါ့နော်"

မိခင်၏ ခါးလေးကိုဖက်ကာ ခပ်ခွဲခွဲလေး မေးလိုက်သည့် ကျေးဆံနွယ်လေကို အသာပွတ်သပ် လိုက်ပြီး ...

"ဒါပေါ့ သမီးရယ်၊ တက်ရမှာ ပေါ့၊ သမီးတက်ချင်တဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီး

မှာ တက္ကသိုလ်ဆက်တက် နိုင်ဖို့ သမီးအဖေက စုဆောင်းထားပါတယ် ကွယ်"

"သမီးအဖေဆိုမှ သတိရတယ်၊ အဖေရော အမေ"

"သမီးအဖေက ပွဲရုံသွားတယ် သမီး"

"ဟုတ်လား ဒါဆို ကျေးလိုက်သွားပြီး ဖေဖေဝမ်းသာသွားအောင် ပြောပြလိုက်ဦးမယ်"

"အေးအေး၊ အမေလည်း အရပ်ထဲ ပတ်ကြွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဈေးထဲလည်း သွားရဦးမယ်၊ ငါ့သမီးလေး ဂုဏ်ထူးလေးခုနဲ့ အောင်တယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်မယ်ဆိုတာ တစ်ရပ်လုံး သိအောင် ပြောရမယ် အဟိ"

"အမေကလည်း ရှက်စရာကြီး"

"အမလေး သမီးရယ်၊ ဘာကို ရှက်ရမှာ လဲ၊ အမေတို့ မိဘတွေဆိုတာ သားသမီးအတွက် ရင်ကော့ခေါင်းမော့ပြီး ဂုဏ်ယူရတဲ့ အချိန်ဆိုလို့ ကိုယ့်သားသမီးရဲ့ ပညာရေးနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပဲရှိတာ၊ ကဲ ... အမေကတော့ သွားပြီဟေ့"

ဟု ဆိုကာ ဒေါ်မြင့်တစ်ယောက် ဈေးခြင်းတောင်းလေးဆွဲကာ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည် ။

တအိအိမောင်းနှင်လာသည့် ကားကြီးမှာ အောင်မင်္ဂလာ အဝေးပြေး ကားဝင်းကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက် လာခဲ့တော့သည်။ ။

ကျေးတစ်ယောက် အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေး ကားဝင်းကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ဝဲကြည့်လိုက်ပြီး အားငယ်သလိုလို ဖြစ်သွားရသည်။ ။ ရွယ်က လာကြိုမည်ဟု ပြောထားသော်လည်း မတွေ့ခဲ့လျှင်ဟူသည့် အတွေးက သူမနေထိုင်ရာ နယ်မြို့လေးမှ ကားစထွက်လာချိန် ကတည်းကပင်။ တစ်ခါမျှ မရောက်ခဲ့ဖူးသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးဆီသို့ ရွယ်ကို တွေ့ချင်စိတ်ကြောင့်၊ ရွယ်နဲ့ အတူတူ ကျောင်းတက်ချင်သည့် စိတ်ကြောင့်သာ အားတင်းကာ လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ တော့ ကြောက်ရွံ့စိတ်က မင်းမူလျက်ရှိသည်။ ။

ကျေးသည် ခရီးဆောင် အိတ်လေးကိုဆွဲကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာလိုက်သည် နှင့် ...

"ညီမ ဘယ်သွားမလဲ၊ ကားလိုသေးလား၊ လိုက်ပို့မယ်၊လာ ညီမ"

သူမနှင့် တစ်ခါမှ မသိဖူး မမြင်ဖူးကြသော သူစိမ်းအမျိုးသားများက သူမအား အသည်းအသန်ပင် သူတို့ ၏ ကားကို ငှားစီးရန်ခေါ်ဆောင် နေပုံမှာ အနုကြမ်းစီနေသလိုပင်။

"နေပါစေရှင့်၊ မငှားတော့ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်း လာကြိုမှာ ပါ"

ဟု ဆိုပြီး ထိုလူအများကြားမှ မနည်း တိုးဝှေ့ကာ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် သက်ပြင်းလေးချကာ အသက်ကို ဝဝရှူလိုက်မိသည်။ ။

"တီ ...တီ"

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည့် ကားဟွန်းသံကြောင့် ကျေးတစ်

ယောက် လန့်ဖျပ်ကာ ...

"အမေ့..."

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ကားကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့မှ သူမ၏ သူငယ်ချင်း ရွယ် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်လိုက်ကာ အလွမ်းသည် ကြံတော့သည်။

"အမလေး ရွယ်ရယ်၊ နင်က ရန်ကုန်သူ စစ်စစ်ကြီးတောင် ဖြစ်နေပြီ၊ လှလာလိုက်တာဟာ၊ နင်အရမ်းကို ချောလာတယ် သိလား ရွယ်"

"ဒါပေါ့ ငါက ဘယ်သူလဲ၊ အဟင်း ...ချွန်းရည်ရွယ်ပဲလေ"

"ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ ... ငါဗိုက်ဆာနေပြီ၊ သွားကြစို့"

"အေးအေး၊ အိမ်မှာ မေမေက နင့်အတွက် စပါယ်ရှယ် ချက်ထားတယ်၊ လာ ... ကားပေါ်တက်"

ရန်ကုန်မြို့သို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသည့် ကျေးအတွက်ကတော့ မြင်မြင်သမျှမှာ အံ့ဩစရာ ဖြစ်လို့ နေသည်။ ဟိုမေးဒီမေးနှင့် တစ်လမ်းလုံး ပါးစပ်ပိတ်သည် ဟု မရှိရပါ။

"ကျေးရယ် ... နင်ကလေ ကလေးကျနေတာပဲ၊ တွေ့သမျှ အကုန်လိုက်မေး နေတော့တာပဲ၊ နောက်ဆို နင်လည်း ငါ့လိုရန်ကုန်သူကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားမှာ ပါဟ၊ အနည်းဆုံးတော့ နင်ရန်ကုန်မှာ လေးနှစ်၊ ငါးနှစ်တော့ နေရမှာပဲ"

"အေးနော်၊ အဖေနဲ့ အမေ့ကိုတော့ လွမ်းနေရတော့မှာ ဟ"

"နင်ကလည်း ငါတို့ က ပုဂံခေတ်မှာ နေနေတာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ဒီလိုIT(Information Technology)ခေတ်ထဲမှာ နေပြီးများ ဒါလေးကို ပူနေ

ရသေးတယ်၊ video call ပြောလို့ တောင် ရနေတာကိုဟာ၊ ငါ အားလုံး လုပ်ပေးမယ်၊စိတ်သာချ"

"အေး ... နင်ပြောမှ သတိရတယ်၊ အဖေနဲ့ အမေက ငါဆယ်တန်း အောင်ရင် ဖုန်းဝယ်ပေးဖို့ ဆိုပြီး ပိုက်ဆံစုထားတာလေး ပေးလိုက်တယ် ၊ ငါဖုန်းဝယ်ဖို့ လိုတယ် ရွယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဖုန်းအရင်ဝယ်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ဒီလိုလုပ်ငါတို့ အိမ် မပြန်သေးဘူး၊ ဖုန်းအရင် ဝင်ဝယ်မယ်"

"ဖြစ်ပါ့မလား၊ အန်တီသက် စိတ်ပူနေမှာ ပေါ့"

"မပူပါဘူး၊ ငါဖုန်းဆက်ထားလိုက်မယ်"

ရွယ်က ရတယ်ဟု ပြောသောကြောင့် ကျေး ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည် ။ ရွယ်ကတော့ ဘယ်ကနေ ဘယ်ကိုသွား၊ ဘယ်နားရောက်ရင် ဘယ်လိုကျွေ့လိုက်စသဖြင့် ကားဒရိုင်ဘာ ဦးလေးကြီးအား ကျွမ်းကျင်စွာ လမ်းညွှန်နေသည် ။

ခဏအကြာတွင် ကြီးမားခမ်းနားလှသည့် ဈေးဝယ်စင်တာကြီး တစ်ခု၏ ကားပါကင်သို့ ဝင်ရောက် လာပြီး ကားကို ပါကင်ထိုးလိုက်သည် ။ ရွယ်က ကားပေါ်မှ ခပ်ကြွကြွလေး ဆင်းလိုက်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည် ။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ တစ်သောင်းတန် တစ်ရွက်ကို ထုတ်ကာ ကားဒရိုင်ဘာ ဦးလေးကြီးကို ပေး လိုက်လေသည် ။

"ရော့ ... ဦးလေးလည်း တစ်ခုခုစားလိုက်၊ ထမင်းစားချိန်လည်း ရောက်နေပြီဆိုတော့လေ၊ ရွယ်တို့ လည်း ဈေးဝယ်ရင်း တစ်ခုခုစားခဲ့မယ်၊ ရွယ်တို့ ပြီးခါနီးရင် ဦးလေးကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မယ်၊ ဖုန်းယူသွားဦးနော်"

"စိတ်ချပါ တူမကြီး၊ သမီး ဖုန်းဆက်လိုက်တာနဲ့ ဦးလေး ကား အဆင်သင့် ပြင်ထားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ကျေး လာ ဆင်းခဲ့လေ"

ရွှယ်အသံကြားမှ ပင် ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆင်းလာလိုက်သည် ။ ရွယ်က ကျေးလက်ကိုဆွဲကာ ဈေးဝယ်စင်တာကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။

အေးစိမ့်နေသည့် စင်တာကြီးထဲတွင် ခမ်းနားလှပသော ဆိုင်ခန်းကြီးများက သူ့ထက်ငါအပြိုင် အဆိုင်ပင် ပစ္စည်းများကို ခင်းကျင်းပြသထားပြီး ဒီဇိုင်းများမှာ လည်း ဆန်းသစ်လှပလွန်းသည် ။ ဖုန်းအရောင်းပြခန်းကြီး တစ်ခုထဲသို့ ရွယ်ကဝင်လိုက်ပြီး ကျေးစိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်စေခဲ့သည် ။

မြင်မြင်သမျှမှာ လှပနေသောကြောင့် အကုန်လုံးကို ဝယ်ပစ်လိုက်ချင် စိတ်များကလည်း တဖွားဖွားပေါ်လျက်ရှိသည် ။

"ဘယ်ဟာ ယူမလဲကျေး၊ ငါတော့ ဒီအပြာရောင်လေးကိုပဲ သဘောကျတယ်"

"အပြာတော့ သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ သူနဲ့ ဒီဇိုင်းတူတဲ့ ဟိုဘက်က အနီလေးကို ပိုကြိုက်တယ် ရွယ်"

"အေးပါ၊ အေးပါ၊ နင်နဲ့ ငါက ဘယ်လိုများ အချစ်ဆုံးတွေ ဖြစ်လာလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ ကို မရဘူး၊ ဘယ်တော့မှ များ ငါတို့ တွေ အကြိုက်ချင်း တူမလဲ မသိဘူး"

"ရွယ်ကလည်း ..."

"ကဲပါ ...ထားပါတော့၊ ဒီအနီလေးပဲ ယူလိုက်မယ်နော်၊ ဒါလေးပဲ ထည့်လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဪ ... ကျွန်မကိုကျတော့ မအားဘူး၊ မအားဘူးနဲ့၊ ရှင့်မယားငယ်
မ အတွက်ကျတော့ အားတယ်ပေါ့လေ"

အနောက်ဖက်ဆီမှ သာယာနာပျော်ဖွယ် မရှိသော အသံကြောင့်
ကျေးနှင့်ရွယ်တို့ နောက်လှည့် ကြည့်လိုက်ကြသလို ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူ
တိုင်း၏ အကြည့်တို့ မှာ လည်း ထိုအမျိုးသမီးထံသို့ ရောက်သွားသည်။ ။
အသားဖြူဖြူနှင့် ရုပ်ရည်ချောမောသည့် အမျိုးသမီး၏ ပုံစံအသွင်အပြင်
မှာ အထက်တန်းကျသလို ကျက်သရေလည်း ရှိသည်။ ။ ထိုမျက်နှာလှလှ
နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ စူးရဲ တောက်ပနေသည့် ဒေါသမျက်ဝန်းတို့ က စုံတွဲ
တစ်တွဲအပေါ် ကျရောက်လျက်ရှိသည်။ ။

"မင်း ... မင်းဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ အခုအိမ်ပြန်စမ်း၊ ငါပြ
န်လာမှ ဆက်ပြောမယ်"

"ဘာမှ ပြောစရာ မလိုဘူး၊ ကျွန်မမျက်စိနဲ့ အားလုံးမြင်ပြီးတာကို
တောင် ဘာဆက်ပြောစရာ လိုတော့လို့ လဲ၊ ကျွန်မကို သူများ တွေ လာ
ပြောတုန်းက ကျွန်မ မယုံခဲ့ဘူး၊ ရှင့်မယားငယ်မက ကျွန်မထက် ဘာ
များ သာနေတာ ရှိလို့ လဲ၊ ခြံခွန်ချင်ရင်လည်း ကျွန်မထက်သာတဲ့ ခြံကို
ခွန်ပါလား၊ အခုတော့ ကျွန်မရှင့်အစား သိပ်ရှက်တယ်၊ ရှင်ကျွန်မကို
သေချာကြည့်စမ်းပါ၊ ကျွန်မ အိုနေပြီလား၊ ကိုယ့်ယောက်ျားက နောက်မ
ယားငယ် ထားရလောက်အောင် ကျွန်မအိုနေပြီလား ...ဟင်၊ ကျွန်မကို မ
ငဲ့ရင်တောင် ရှင့်သမီးလေးနှစ်ယောက် မျက်နှာကိုတော့ ထောက်သင့်တ
ယ် မဟုတ်ဘူး လား၊ ရှင်ဘာလို့ အခုလို လုပ်ရတာလဲ"

ထိုမြင်ကွင်း ထိုအသံများကို ကြားယုံဖြင့် ရွယ်အသားတို့ တဆတ်ဆတ်
တုန်လာခဲ့သည်။ ။

"ဖောက်ပြန်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက ဘယ်လို အကြောင်းပြချက်မျိုးကို ကြားချင်သေးလို့လဲ"

အားလုံး၏ စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် အကြည့်တို့က ရွယ်ဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။ ကျေးက ရွယ်ကို ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးနှင့် ကြုံရတိုင်း ရွယ်ဘယ်လောက်ထိ နာကျင်ခံစားရတတ်လည်း ဆိုတာ သူမအသိဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

"ဖောက်ပြန်တယ် ဆိုကတည်းက စိတ်ဓာတ် အောက်တန်းကျလို့၊ ကိုယ့်ကျင့်တရား မကောင်းလို့၊ ယောက်ျားတွေမှာ ရှိသင့်တဲ့ တာဝန်ယူစိတ်၊ တာဝန်ခံစိတ် မရှိလို့၊ မိသားစုနဲ့ ဇနီးသည် အပေါ် ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ စိတ် မရှိလို့၊ သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကိုပဲ အလေးထားပြီး မိသားစုရဲ့ အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ထည့်မစဉ်းစား ပေးတတ်တဲ့ အတ္တကြီးပြီး တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်တဲ့ စိတ်ရှိလို့ ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ။ မစင်ထက်တောင် ပိုရွံရှာစရာကောင်းလို့ လူပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းက ဖယ်ကျဉ်ခံရတဲ့ သူတွေပေါ့။ အဲဒီလို လူစားမျိုးဆီက ကလိမ်ကကျစ် စကားတွေကို အစ်မက ကြားချင်သေးလို့ မေးနေတာလား။"

"မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်၊ အစ်မတို့က ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပါ။ သူဘာလို့ အစ်မအပေါ်မှာ အခုလို လုပ်ရက်တာလဲဆိုတာ သိချင်မိလို့ပါ။"

"ရှင်းနေတာပဲလေ၊ အစ်မကိုယ်အစ်မ မှန်ထဲကြည့်လိုက်၊ ဘယ်လောက်လှလဲ၊ အစ်မနဲ့ သူ့ဘေးက သူများ အသိုက်အမြုံကို ဖျက်စီးတဲ့ မိန်းမနဲ့ ဆို ဘယ်သူလှတယ်၊ ဘယ်သူက ကျက်သရေ ရှိတယ်ဆိုတာ ဟောဒီမှာ ရှိတဲ့ လူတိုင်းသိတာပဲ၊ ဒီလိုမိန်းမမျိုးက အစ်မပြိုင်ဘက် မဟုတ်ဘူး။"

နော်၊ အစ်မကသိပ်ကို ဘုန်းကံမြင့်တော့ အကုသိုလ်များ တဲ့ သူတွေက အနားများ မနေနိုင်လို့ ထွက်သွား တယ်လို့ သာတွေေး၊ လူဆိုတာ သူနဲ့ တန်ရာတန်ရာဆီပဲ သွားတတ်ကြတာ သဘာဝပဲလေ၊ အစ်မ ဘာမှ အား ငယ်စရာ မလိုဘူး၊ အစ်မသမီးနှစ်ယောက်မှာ ဒီလို အဖေမျိုး မရှိတော့မ ယ့်အတွက် ပိုပြီးတောင် အနာဂတ်တွေ လှပလာဦးမယ်၊ အစ်မသမီးနှစ် ယောက်ကို အစ်မအတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါ သမီးဆိုတာထီး တဲ့ ၊ တစ်နေ့ အစ်မအတွက် အကာအကွယ် ဖြစ်လာမှာ ပါ၊ လောကမှာ အမေ တစ်ယောက်တည်းအားနဲ့ သားသမီးတွေကို စောင့်ရှောက်နေကြ တာ အများကြီးပါအစ်မ၊ ဒီအချိန်မှာ အစ်မပြတ်သားဖို့ လိုတယ်၊ စိတ်ဓာ တ်ကြံ့ခိုင်ဖို့ လိုတယ်"

ရွယ်စကားများက အရှိုက်တည့်တည့် ထိမှန်သွားဟန်ရှိပြီး ထိုအမျိုး သားမှာ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ကောင်မလေးလက်ကိုဆွဲပြီး လူအုပ်ကြား တိုးဝင် ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည် ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမရယ်၊ ညီမသာ မကူညီခဲ့ရင် ဒီလူယုတ်မာ ကို အခုလို ထိုးနှက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အစ်မကိုယ် အစ်မ ဘာလုပ်မိ မ လဲတောင်မသိဘူး၊ ကျေးဇူးပါညီမရယ်၊ အခုဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်မကျေနပ် တယ်၊ သူ့ကိုလည်း ကွာရှင်းမယ်၊ အစ်မသမီးတွေနဲ့ အစ်မ ဘဝကို အ ကောင်းဆုံး တည်ဆောက်မယ်၊ ညီမကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်"

ထိုအမျိုးသမီးသည် ရွယ်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျေးဇူးတင် စကားပြောပြီး ပြန်သွားခဲ့သည် ။

"ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး အစ်မရယ်၊ ရွယ်အစ်မလို ဖြစ်မသွား အောင် တားနိုင်လိုက်တာ ကိုပဲ ရွယ်ကျေနပ်ပါတယ်"

ဟု နှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ် လိုက်လေသည် ။ ကျေးက ရွယ်

ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့် လိုက်လေသည်။ ။

"စိတ်ကိုလျှော့ထားပါ ရွယ်ရယ်၊ ဒီလိုကိစ္စတွေကို မြင်တိုင်းနှင့်ရင်ထဲ ဘယ်လောက်တောင် နာကျင်တယ်ဆိုနာ ငါသိပါတယ်၊ ကဲပါ ... လာ ငါတို့ တစ်ခုခု သွားစားကြမယ်၊ ဒါတွေကို နင်မေ့ထား လိုက်နော်"

ရွယ် ခေါင်းလေးအသာအယာ ညိတ်ပြလိုက်ကာ ကျေးလက်ကိုဆွဲပြီး ဖုန်းဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ လိုက်သည်။ ။

"စားလို့ ကောင်းလား ကျေး"

ကျေးက ခေါက်ဆွဲကြော်ကို တမြို့မြို့ဝါးနေရင်း ခေါင်းလေးညိတ်ပြ လိုက်ပြီး ...

"အရမ်းကောင်းတယ်"

"ဒါဆို အဝစား"

"အင်းပါ စိတ်ချ၊ တက်တက်ပြောင်စေရမယ် ဟီးဟီး"

ပြီးလိုက်လျှင် ပါးချိုင့်လေးနှင့် ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းသောကျေး၏ သွင်ပြင်လေးမှာ ကလေး တစ်ယောက်လို ဖြူစင်လွန်းသည်။ ။

စားလို့ လည်း ကုန်ခါနီးနေပြီမို့ ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးကို အသင့်ဖြစ်

နေစေရန် ဖုန်းလှမ်းဆက်ရန် သတိရလိုက်သဖြင့် အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်လိုက်ပြီး ...

"ကျေး ခဏနော်၊ ငါဦးလေးကို ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်"

"အင်း ... ဆက်လေ"

ရွယ်က ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးအား သူမတို့ လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကားအဆင်သင့် လုပ်ထားရန် ပြောပြီးဖုန်း ချလိုက် သည် ။

"နင် ဝယ်ချင်တာ ရှိသေးလား ကျေး"

"ဟင့်အင်း မရှိတော့ဘူးရွယ်၊ စားပြီးရင်ပြန်ကြစို့၊ အန်တီသက်ကိုလည်း တွေ့ချင်လှပြီ"

"အေးပါ အေးပါ၊ မြန်မြန်စား၊ ပြီးရင်သွားကြတာပေါ့"

နှစ်ယောက်သား စားသောက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှာ ထွက်မည်အပြုတွင် ရွယ်လက်ကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး ...

"ရွယ် ...နင် ရွန်းရည်ရွယ် ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ဟယ် ... ပိုး ...မိပိုး အခုမှ ပဲ ပြန်ဆိုတော့တယ်ဟယ်၊ နင်ကလေး ကျောင်းပြောင်းသွား ကတည်းက အဆက်အသွယ်တောင် မလုပ်ဘူး၊ နေနိုင်လိုက်တာ အရမ်းပဲ"

"မဟုတ်ရပါဘူးဟာ၊ ငါလည်း ကျောင်းအသစ်မှာ သိပ်ပြီး အဆင်မပြေဘူးဟာ၊ စာတွေနဲ့ ချာချာလည်နေတာပဲ"

"အေးပါ၊ အခုပြန်တွေ့ရတာပဲ ဝမ်းသာတယ်၊ ကျေး နင်ကားပေါ်က စောင့်နေနော်၊ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်၊ ဦးလေးလည်း စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ ငါ

တို့ ကားကို မှတ်မိတယ်မှတ်လား"

"အေး မှတ်မိပါတယ်၊ ကားပါကင်ကို ဘယ်ကသွားရမလဲ"

"ဒီကနေ တည့်တည့်သွား၊ ပြီးရင် ညာဘက်ကွေ့ပြီး တည့်တည့်သာ လျှောက်သွား၊ လမ်းဆုံးရင် ကားပါကင်ကိုဆင်းတဲ့ ဓာတ်လှေကားရှိ တယ်၊ G ကိုနှိပ်ပြီး စီးသွား၊ တံခါးပွင့်တာနဲ့ အဲဒါ ကားပါကင်ပဲ"

"အေးအေး ... ဒါဆို ငါအောက်က စောင့်နေမယ်"

"အင်းအင်း"

ရွယ်က ကျေးကို စိတ်မချသလို လှမ်းကြည့်နေခဲ့သည် ။ မြင်ကွင်း အရှေ့မှ ကျေးပျောက်ကွယ် သွားတော့မှ ...

"အဆင်မှ ပြေပါ့မလား မသိဘူး"

"သူက ဘယ်သူလဲ ရွယ်"

"ငါ့ဇာတိက အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဟ၊ ငါနဲ့ အတူတူ ကျောင်းတက်ဖို့ လာတာလေ၊ ငါ့အိမ်မှာ ပဲ ငါနဲ့ အတူတူနေမှာ ၊ သူ့နာမည်က ကျေးတော သူ တဲ့ "

ထိုနာမည်ကို ကြားလိုက်သည် နှင့် ပိုးတစ်ယောက် အိန္ဒြေမဆယ်နိုင် အောင် ရယ်လေတော့သည် ။

"ဘာကြီး ... ကျေးတောသူ ဟုတ်လား၊ အဟားဟား ဟားရယ်ရတာ ဟယ်၊ ဘာနာမည်ကြီး လဲဟ"

"နင်နော် ငါ့သူငယ်ချင်း နာမည်ကို မလှောင်နဲ့ ၊ ကျေးလက် အညာ ဒေသမှာ မွေးလို့ သူ့အဖေက ကျေးတောသူ ဆိုပြီးပေးတာ၊ ပြီးတော့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသကိုပဲ ရောက်ရောက် သူဟာ ကျေးလက်ဒေသမှ

ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ ကျေးတောသူလေး တစ်ယောက်ဆိုတာ မမေ့ရအောင် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပေးထားတာဟာ ဒါပေမဲ့ ကျေးကတော့ ငယ်ငယ်က တည်းက လူတိုင်းရဲ့ စနောက်တာကို ခံရလို့ ဒီနာမည်ကို မကြိုက်ဘူး။"

"အေးလေဟယ် ... ဘယ်သူက ကြိုက်မှာ လဲ၊ ဒီလောက်တောဆန်တဲ့ နာမည်ကြီးကို"

ရွယ်က ပြုံး၍ သာ နေလိုက်သည်။ ။

"ဪ ... ဒါနဲ့ နင်ရော အောင်တယ် မှတ်လား မိပိုး"

"အင်း ... အောင်တော့အောင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမှတ်နည်းတယ်ဟာ၊ ရိုးရိုးမေဂျာ တစ်ခုခုပဲယူပြီး အဝေးသင်တက်မယ်၊ နင်ကရော"

"ငါက ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးပါတယ်"

"မိုက်တာပေါ့ နင်က တော်ပြီးသားပါ၊ နင်အခုလို ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးနဲ့ အောင်မယ်ဆိုတာ ထင်ပြီးသား၊ နင်ကတော့ နင့်အဖေ ဖြစ် စေချင်တဲ့ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ရတော့မှာ ပေါ့၊ နင့်အဖေတော့ နင့် အတွက် ဝမ်းသာနေမှာ ပဲ"

"ငါမှ ဆရာဝန် မဖြစ်ချင်တာဟာ၊ ငါက စီးပွားရေးပဲ စိတ်ဝင်စား တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျေးနဲ့ အတူ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်ပဲတက်မှာ "

"ဟုတ်လား ကောင်းပါတယ်၊ နောက်မှ ငါနဲ့အိမ်လာလည်မယ် ရွယ်၊ အခုတော့ ငါချိန်းထားတာလေး ရှိသေးလို့ ပြန်ဦးမယ်နော်"

"အေးအေး ... နောက်မှ ဆုံမယ်၊ တဲ့တာ သူငယ်ချင်း"

"တဲ့တာ"

ဓာတ်လှေကား တံခါးနှစ်ချပ် ပွင့်သွားသည် နှင့် ကားများကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကားပါကင်သို့ ရောက်ပြီ ဟူသည့်အသိကြောင့် ကျေးတစ်ယောက် စိတ်ထဲကျိတ်ပျော်မိသွားသည်။ ။ အခုနက ရွယ်က သွားနှင့်ခိုင်းကနည်းက မသွားတတ်ဘူးဟု ပြောချင်နေသော်လည်း ဘေးတွင် တခြား သူစိမ်း တစ်ယောက် ရှိနေသဖြင့် ရှက်၍ ဘာမှ မပြောဘဲ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း နေရာမှန်ပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့ရသည် မှာ အခါခါ။

အခုလို အမှန်တကယ် နေရာမှန်ရောက်လာသဖြင့် စိတ်ထဲပျော်သွားကာ စီးလာသည့်ကားကို ရှာလိုက်မိသည်။ ။

"ဟိုကားပဲဖြစ်မယ်"

ဟု ရေရွတ်လိုက်ကာ ကားကိုအနီးကပ် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အင်း ...ကားမှန်တွေက အစက ဒီလောက် မမှောင်သလိုပဲ၊ ငါပဲ အမြင်မှားတာများ လား၊ ကားရဲ့ ပုံစံကတော့ မှားစရာ မရှိပါဘူး၊ လုံးဝကို တစ်ဆင်တည်းပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီအရှေ့မှာ အဆင်သင့် ရပ်ပေးထားတာ ဆိုတော့ သေချာပါတယ်၊ ဒီကားပဲ ဖြစ်မှာ ပါ"

ဟု ပြောပြီး ကားထဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ယာဉ်မောင်းနေရာတွင် မှန်ချထားသဖြင့် ခေါင်းတိုးကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဘယ်သူမှ ရှိမနေပါ

"အာ ... အဲဒီဦးလေးကလည်း မိရွယ်လာရင် ဆူခံရဦးမယ်၊ ကားကိုပစ်ထားပြီး ဘယ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ အင်း ... ခြေထောက်တွေလည်း ညောင်းပြီး လူကလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ ကားထဲပဲ ဝင်စောင့် နေလိုက်တော့မယ်"

ဟု ဆိုကာ ကားနောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"ကားလေးကမွှေးပြီး အေးစိမ့်နေတာပဲ၊ ခုနက လာတုန်းကတောင် ဒီလောက် မမွှေးသလို ဒီလောက်လည်း မအေးဘူး၊ ခုတော့ရှယ်ပဲ၊ မိရွယ်တို့ များ ကံကောင်းလိုက်တာနော်၊ ဝါး ...အိပ်ချင် လိုက်တာ၊ သူတို့ကိုစောင့်ရင်း ခဏလောက် မှေးဦးမှ ပါ"

တစ်ညလုံးလည်း ခရီးဝေးကား စီးလာရပြီး ပင်ပန်းနေသည့် ကျေးသည် ပင်ပန်းနေသဖြင့် ခဏအတွင်းမှာ ပင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့သည် ။

"အေး ...ငါ ခဏနေရင် ရောက်မယ်၊ ငွေပါတစ်ခါတည်း ထုတ်ခဲ့လိုက်မယ်"

မိုးသား ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ မောင်းထွက် လာခဲ့လိုက်သည် ။

ကားနားတွင် အသင့်ရပ်စောင့်နေသော ဒရိုင်ဘာဦးလေးကိုသာ မြင်ပြီး ကျေးကို မမြင်မိသဖြင့် ကားထဲမှာ ထိုင်နေနှင့်ပြီဟု ယူဆကာ ...

"သွားမယ် ဦးလေး၊ ကားပေါ်တက်တော့"

"တူမကြီး သူငယ်ချင်းရော၊ မပါတော့ဘူးလား"

ကားတံခါးကိုဖွင့်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ရွယ်လက်တို့ ရပ်တန့်သွား

ကာ ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ကျေးက စောစောကပဲ အရင်ဆင်းနှင့်တာလေ၊ ရောက်နေပြီ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟင့်အင်း ရောက်မလာပါဘူး၊ တူမကြီး ဖုန်းဆက်ကတည်းက ဦးလေး ဒီမှာ အဆင်သင့် စောင့်နေတာပါကွယ်"

"ဘုရား ဘုရား၊ ဒုက္ခတွေတော့ ရောက်ကုန်ပါပြီ၊ ဒါဆိုရင်ကျေးက ဘယ်ရောက်နေတာလဲ"

"ဦးလေးတို့ ဒီ Shopping mallရဲ့ လုံခြုံရေး ရုံးခန်းကို အကြောင်းကြားပြီး လိုက်ရှာကြရင် ကောင်းမယ်"

"ဟုတ်ပြီ၊ လုံခြုံရေးအခန်းမှာ CCTV မှတ်တမ်းပြန်ကြည့်ရင် ကျေး ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိရမှာပဲ"

"ဒါဆို ဦးလေးတို့ သွားကြစို့ "

"အေးလိုက်တာ ရွယ်ရယ်၊ အဲကွန်းနည်းနည်း လျှော့ပေးဟာ"

ရုတ်တရက် ဘယ်ကထွက်လာမှန်း မသိသည့် မိန်းကလေး အသံကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ ကားဘရိတ်ကို ဖိနင်း လိုက်လေသည်။ ။

"ကျွါ ..."

ဆောင့်အုပ်လိုက်သည့် ဘရိတ်ကြောင့် ကျေး၏ နဖူးနှင့် ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံနှင့် မိတ်ဆက်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာသည်။ ။

"ဒုတ် ..."

"အား ... အမလေး ... သေပါပြီ ... သေပါပြီ ... ဦးလေးရယ်၊ ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာလဲ၊ အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်၊ နာလိုက်တာ"

ကျေး နာကျင်သွားသည့် နဖူးလေးကို ပွတ်လိုက်ရင်း ဘေးသို့ဝှေ့ဝဲကာ ကြည့်လိုက်တော့ ရွယ်ကို မတွေ့ရသဖြင့် လန့်သွားကာ ယာဉ်မောင်းသည့်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမထိုင်နေသည့်နေရာမှာ ယာဉ်မောင်း အနောက်တည့်တည့်တွင် ဖြစ်သောကြောင့် အရှေ့ကို မမြင်ရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အရှေ့သို့ကုန်းကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ မိုးသားလည်း အသံလာရာ သူ့အနောက် တည့်တည့်ကို လှည့်ကြည့်ရန် လုပ်နေစဉ် နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်း ထိလုမတတ် နီးကပ်သွား သဖြင့် လန့်ဖျတ်အော်မိ ကြပြန်သည်။

"အား ..."

"မင်း ... မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ ကားပေါ် ဘာတက်လုပ်နေတာလဲ"

"ဘာရှင်၊ ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်မက မေးရမှာ ပါ၊ ရှင်ကဘာကြောင့် ဒီကားပေါ် ရောက်နေတာလဲ၊ ဦးလေးနဲ့ ရွယ်နဲ့ ရော၊ ဘယ်မှာ လဲ"

မိုးသား ကျေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဘယ်ကရွယ်လဲ၊ ဘာမှ မသိဘူး၊ မင်း အူကြောင်ကြောင်ပုံစံတွေ လာမလုပ်နဲ့၊ ငါ့ကားပေါ်က အခုဆင်း"

"အို ... ဒါက ရှင်ကားလို့ ဘယ်လိုယုံရမလဲ၊ ရွယ်တို့ ကားကို ရှင်ခိုးလာတာ ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ"

"ဘာကွ၊ ငါ့ရုပ်က ကားသူခိုးရုပ် ပေါက်နေလို့ လား၊ မင်းတော့ကွာ၊ သူများကားပေါ်လည်း တက်လိုက်လာသေးတယ်၊ လူကိုလည်း သူခိုးလို့ စွတ်စွဲသေးတယ်၊ မင်း အခုချက်ချင်း ငါ့ကားပေါ်က ဆင်း"

ဟု ဆိုကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး ကျေးကို လက်မောင်းမှ ကိုင်ကာ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ပြီး

နောက် ကားထဲရှိ ဦးတက်ကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး ...

"ရော့ ... သေချာကြည့်၊ ဒီကားရဲ့ ပိုင်ရှင်နေရာက နာမည်ကို၊ ဦးမိုးသားတဲ့ မြင်လား၊ အေး ... အဲဒါ ငါ့နာမည်ပဲ၊ ဒါ ငါ့ကား၊ ငါပိုင်တာ၊ မင်းဘာသာ ငါ့ကားပေါ် ဘာတက်လုပ်နေလဲ ဆိုတာတော့ ငါ မသိဘူး"

ကျေးတစ်ယောက် ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးဖြင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ နေမိသည်။ သူမ ကားမှား တက်မိပြီဆိုတာကို သိလိုက်သည် နှင့် နဂိုကထက်ပို၍ ကြောက်သွားမိလေသည်။ ။ ရန်ကုန်မြို့သို့ အခုမှ ရောက်လာသည့် သူမက ရွယ်အိမ်ကိုလည်း မသိသလို၊ ဘယ်ကိုဘယ်လို ပြန်ရမလဲ ဆိုတာလည်း မသိ ပါ။

"ဟေ့...မင်းကိုပြောနေတာ ကြားလား၊ ပုံစံကိုကအူတူတူ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ "

"ဆောရီးပါ၊ ကျွန်မ ကားမှားတက်မိတာပါ"

"ဟ ... မှားစရာ ရှားလို့ ကွာ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ကားဆင်တူတာတွေ တပုံကြီးကွ၊ မင်း ကိုယ့်ကားလား သူများကားလားတောင် မခွဲခြားတတ်ရအောင် မင်းကတော့သူလား"

ကျေးသူ့ကို မျက်စောင်းစွေကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ သူမက ဘာလဲဟူသော ပုံစံဖြင့်မေးငေါ့ ပြသဖြင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကမှားတာပဲ ဟုတွေးကာ ကျေးမျက်နှာကိုအောက်သို့ ပြန်ချလိုက်ကာ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်။ ။

သူမက တောသူပေမဲ့ တောသူလို့ ခန့် တာကိုတော့ စိတ်ထဲမှ လက်မခံချင်သလို ကျေလည်း မကျေနပ်ပါ။ မိုးသားက နောက်ခန်းထဲမှ သူမ အထုတ်တွေကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။ ကား

တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ...

"ကဲ ... အမိ၊ သွားတော့မယ်၊ နောက်တစ်ခါ ကားပေါ်တက်မယ်ဆို ကြည့်ပြီးတက်၊ သွားပြီ"

ဟု ဆိုကာ ကားပေါ်သို့တက်ရန် ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်စဉ် သူ့အင်္ကျီ စလေးက တစ်ခုခုနဲ့ ညှိနေသလို ဖြစ်နေသောကြောင့် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အင်္ကျီစကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ကျေးကို အံ့သြစွာ မြင်လိုက်ရသည် ။ ကျေးကို မိုးသား နားမလည်သလို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဟေ့ ... မင်းဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလို့ ဆွဲထားတာလဲ"

"ကျွန်မကို တစ်ယောက်တည်း မချန်ထားခဲ့ပါနဲ့ ၊ ကျွန်မရန်ကုန်မြို့ကို ဒီနေ့မှ စရောက်ဖူးတာပါ၊ ကျွန်မဘယ်မှ မသွားတတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို ရွယ်ဆီပြန်ပို့ပေးပါနော်"

တုန်ယင်နေသည့် အသံလေးက အဖျားခတ်တွင် ငိုသံလေးပါ ရောစက်နေသည် ကို မိုးသား သတိထားမိသည် ။

"ကဲ ... ကဲ၊ ကားပေါ်တက်၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဖြစ်နေတယ်"

ကားလမ်းမကြီး၏ ဘေးတွင် ကားကို ချရပ်လိုက်ပြီး ...

"အခုပြောတော့၊ မင်းဘာဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုပြော၊ ဘယ်ကို လိုက်ပို့ပေးရမလဲ ပြော"

"ဟင့်အင်း ... ဘယ်ကိုသွားရမလဲ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မက ဒီမနက်ပဲ ရန်ကုန်ကိုရောက်တာ၊ အဲဒါ ...XXXXXXX"

ကျေးက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်သောအခါ မိုးသား

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား မိတော့သည်။ ။

"အဲဒါ မင်းရဲ့ မရှက်သင့်တာကို ရှက်တဲ့ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ သိရဲ့လား၊ မင်းမသွားတတ်ဘူးလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြီး သူငယ်ချင်းနဲ့ အတူ ဆင်းလာရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အခုဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ မင်းသိထားရမှာ က ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ အကျယ်ကြီး၊ လိပ်စာလည်း မသိဘဲ ငါကမင်းကို ဘယ်လိုလိုက်ပို့ရမလဲ"

ကျေး ခေါင်းလေးငုံ့ကာ မိုးသားဆူသမျှကို ငြိမ်ခံနေလေသည် ။
ကျေးပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသွားသဖြင့် ...

"ဆောရီး ... ငါကမင်းအတွက် ပြောတာပါ၊ ငါ့နေရာမှာ မကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆို မင်းဘဝ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ၊ မင်းသိတယ်မှတ်လား၊ ကဲပါ ... မင်းသူငယ်ချင်းဆီ ဖုန်းဆက်ရမှာ ပေါ့၊ မင်းကို လာခေါ်ဖို့ ၊ မင်းသူ့ဆီ ဖုန်းဆက်လေ"

"ကျွန်မက အခုလေးတင် ဖုန်းအသစ် ဝယ်လာတာ၊ ဘာ SIM CARDမှ မထည့်ရသေးဘူး"

"ဒါဖြင့် မင်းသူငယ်ချင်း နံပါတ်ပြော၊ ငါ့ဖုန်းနဲ့ ခေါ်လိုက်မယ်"

"အဲဒီလို အလွတ်မရဘူး၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ မှတ်ထားတဲ့ စာအုပ်လေးက ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှာ ၊ အဲဒီအိတ်က ရွယ်ကားနောက်ဖုံးထဲမှာ "

မိုးသား သူနဖူးကိုသူ လက်ဖြင့်ရိုက်လိုက်ကာ ...

"ဟ ... သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ကျေး မျက်နှာလေးမှာ ဆီးစေ့လောက်သာ ရှိတော့သည် ။

"မင်းသူငယ်ချင်းက မင်းကို လိုက်တော့ရှာနေမှာ ပဲ၊ အခုချိန်မှာ Sho

pping Mallကို ပြန်သွားတာ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကံကောင်းရင် အဲဒီမှာ ပဲမင်း သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြန်ဆုံနိုင်တယ်"

ကျေးမျက်နှာလေး မျှော်လင့်ချက်ဟူသည့် ရောင်ခြည်လေး သမ်းလာပြီး ...

"ဟုတ်တယ်နော် ...၊ အဲဒါဆို သွားကြစို့လေ"

"အင်းပါ"

မိုးသားက ကားကိုပြန်လှည့်ကာ ရှေ့ပင်းစင်တာသို့ ခပ်မြန်မြန် မောင်းလာနေလိုက်သည် ။

"မင်းနဲ့ ငါက ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်ပါတယ်။ ငါကမင်းလိုပဲ ပူ နွေးနွေး ဆယ်တန်းအောင် ထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုကတည်းက ငါ့သူ ငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ အတူတူ အလုပ်တစ်ခု စလုပ်နေပြီ။ အဝေးသင် တက်ပြီး အလုပ်စလုပ်တော့မှာ "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရှင်ကအမှတ် မကောင်းလို့ လား"

မိုးသားက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"ငါတို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်လုံး All Dပါတယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းဆို T he Whole Burma ဒါ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ တတိယအမှတ် အများ ဆုံး နဲ့ အောင်တာ"

"ဟယ် ... ဒါနဲ့ များ ဘာလို့ အဝေးသင် တက်ရတာလဲ"

"အဝေးသင်တက်တိုင်း အမှတ်မကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူး လေကွာ၊ ကိုယ့်အနာဂတ်ကို ကိုယ်တိုင် ပုံဖော်လိုက်တဲ့ သူတွေလည်း ရှိတယ်။ အခုငါ က ဆေးကျောင်းတက်တယ် ဆိုပါတော့၊ ဆေးကျောင်းပြီးသွားလို့ ငါက ဆရာဝန်လုပ်ရင်တော့ အားလုံးအတွက် ကောင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါက စီးပွားရေး လုပ်ချင်တဲ့ သူလေ၊ အဲဒီတော့ ငါက ဆေးကျောင်း မတက်ချင် ဘဲနဲ့ ဆေးကျောင်းသားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကိုလိုချင်လို့ တက်လိုက်ပြီး ကျောင်း ပြီးတော့ စီးပွားရေးကိုပဲ လုပ်တယ်ဆိုရင် တကယ်ဆေးကျောင်း တက် ချင်တဲ့ သူ၊ တကယ်ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်တဲ့ လူတော်တစ်ယောက်ကို နိုင်ငံတော်နဲ့ ပြည်သူက မဆုံးရှုံးသွားဘူးလား၊ အဲဒီတော့ ဆေးပညာနဲ့

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုမှာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ မလိုဘူးလေ။ တကယ်ဆန္ဒပြင်းထန်တဲ့ သူတွေအတွက် အခွင့်အရေး ပိုရတယ်။ ဒါကြောင့်ပါ။ ငါတို့လို လူငယ်တိုင်းမှာ အနာဂတ်မှာ ကိုယ်ဘာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက် ရှိသင့်တယ်လို့ ငါတော့ထင်တယ်။ မိဘတွေက ဒါခိုင်းလို့ ဒါကိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ မဟုတ်သေးဘူး။ ကိုယ့်ဆန္ဒကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်မှ သာ အောင်မြင်မှာ ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။"

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ ကောင်းလွန်းသည့် မိုးသားကို ကျေးချီးမကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

"နင့်အတွေးတွေက အရမ်းထူးခြားပြီး လေးစားစရာ ကောင်းတယ်သိလား၊ နင်တို့ ရဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းလည်း အောင်မြင်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ဪ ... ရင်းရင်းနှီးနှီး နင်နဲ့ ငါလို့ သုံးနှုန်းတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား။"

"ပြေတာပေါ့။ အရမ်းအဆင်ပြေတယ်။ ငါ့နာမည်ကို သေချာမှတ်ထားဦးနော်၊ မိုးသားတဲ့ ၊ လွင်မိုးသား။"

"လွင်မိုသား ဟုတ်လား၊ နာမည်လေးက ဆန်းပြီးလှတယ်"

"အင်း ... ဒါနဲ့ နင့်နာမည်ကရော"

ကျေးက သူမနာမည်ကို မပြောချင်သလို ခေါင်းလေးငုံ့သွားကာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည် ။

"ဟိတ် ... နာမည်မေးနေတယ်လေ၊ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရန်ကုန်မြို့က ကျဉ်းကျဉ်းလေး ဆိုတော့ ငါတို့ ပြန်ဆုံကြတဲ့ အခါ နှုတ်ဆက်ဖို့ ပါ"

"ငါ ... ငါ့နာမည်က ကျေး ... ကျေးတောသူပါ"

"ကျေးတောသူ ... ဟုတ်လား"

"အင်း..."

မိုးသားက တစ်ခုခုကို အလေးအနက် တွေးနေရင်း ...

"နင့်နာမည်လေးက လှလိုက်တာ၊ နာမည်လေးနဲ့ နင့်ပုံစံလေးနဲ့ က
အရမ်းလိုက်ဖက်တယ်၊ ငါတော့ ဒီနာမည်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့မယ်မ
ထင်ဘူး၊ ကျေးတောသူတဲ့ လား၊ လှလိုက်တဲ့ နာမည်လေး"

မထင်မှတ်ထားတဲ့ စကားကြောင့် ကျေးအံ့ဩမိတာက အမှန်ပင်။ င
ယ်စဉ်ကလေး ဘဝတည်းက သူမနာမည်ကို ကြားလိုက်ရသူတိုင်းမှာ
လှောင်ရယ် ခဲ့ကြသည် သာဖြစ်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း သူနဲ့ ကျမှ သူမနာ
မည်ကို လှတယ်လို့ ချီးမွမ်းခံရတာမို့ စိတ်ထဲမယုံမရဲ ဖြစ်မိသည် က အမှ
န်။

"ဟော ... ဒီမှာ ... ဒီကားပေါ်ပါသွားတာပဲ၊ လုံခြုံရေးမှူး ဒီကား
နံပါတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပေးပါ"

"ကျွန်တော်ထင်တာတော့ သူကားကို သေချာကြည့်နေပုံ ထောက်ရင်
တော့ ကားကိုမမှတ်မိလို့ နေမယ်၊ ကျွန်တော်ထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင် ဒီ
ကောင်မလေး ကားမှားတက်သွားတာ နေမယ်၊ ကား ပိုင်ရှင်လည်း မသိ
ဘဲ မောင်းထွက် သွားတာဖြစ်မယ်"

"ကျွန်မ ရှင့်အထင်ကိုမေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သဘောပေါက်
ပါ၊ ကျွန်မအခုသိချင်တာ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို ခေါ်သွားတဲ့ ကား နံပါတ်
နဲ့ ပိုင်ရှင်နာမည်၊ သူနေတဲ့ နေရာကို သိချင်တယ်"

"အချိန်ခဏတော့ ပေးရမယ်၊ ရဲစခန်းကို အကြောင်းအရင်ကြားရ

မယ်၊ ပြီးမှ အဆင့်ဆင့် ဆက်သွားရမှာ တွေရှိတယ်"

"ဒါဖြင့်လည်း လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်ပါ"

"ဟော ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ...ဒါ အခုနက ကောင်မလေး ပါသွားတဲ့ ကားမဟုတ်လား၊ Shopping Mallကားပါကင်ကို ပြန်ဝင်လာနေပြီ၊ ကြည့်ရတာ ဒီကညီမရဲ့ သူငယ်ချင်းကို ပြန်လာပို့တာထင်တယ်"

ရွန်းရည်ရွယ် Computer Screen တွင် မြင်နေရသည့် CCTV မှ မြင်ကွင်းကို စူးရဲစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး။

"တောက် ..."

လုံခြုံရေး ရုံးခန်းထဲမှ ရှူးရှူးဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် ထွက်သွားလေသည် ။ ရွယ်ခြေလှမ်းကြကြ များ သည် ကားပါကင်ရှိရာသို့ ဦးတည်နေသည် ။

"ကဲ ... ရောက်ပြီ၊ ငါတို့ လုံခြုံရေး ရုံးခန်းမှာ သွားစုံစမ်းကြည့်တာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ မင်းပျောက်သွားတော့ မင်းသူငယ်ချင်း သေချာ ပေါက် လုံခြုံရေးရုံးခန်းကို သွားမှာ ပဲ"

"ငါတော့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ နင်ကောင်းသလိုသာ လုပ်ပါ၊ အရေး ကြီးတာ ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြန်တွေ့ရဖို့ ပဲ"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ စိတ်ချ နင့်ကို နင့်သူငယ်ချင်း လက်ထဲသေချာပေါက် ပြန်ထည့်ပေးမှာ ၊ ဟုတ်ပြီလား"

ကျေးက သူ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်ပြီး လေးလေးနက်နက်ဖြင့် .

..

"ကျေးဇူး"

ဟု ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်လျှင် သူကကျေနပ်သလို ပြုံးနေခဲ့

သည်။

နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ကားတံခါးပိတ်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ပခုံးမှ ဆွဲလှည့်လိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီး ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်ခြင်းပါ ခံလိုက်ရသည်။ ။ တစ်ခဏအတွင်း၌ပင် အဖြစ်အပျက်များက မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် မိုးသား ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေခိုက် ...

"ရွယ် ...နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သူငယ်ချင်းရယ်၊ သူ့ကိုဘာလို့ ရိုက်ရတာလဲ"

ရွန်းရည်ရွယ် ကျေးကို ခါးမှ ဆွဲဖက်ကာ သူမအနားသို့ဆွဲခေါ်လိုက်ပြီး မိုးသားကို ခက်ထန် မာကျောသော မျက်ဝန်းစိမ်းများ ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒါ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို ရှင့်ကားပေါ် ခေါ်တင်သွားတဲ့ အတွက် ကျွန်မပေးတဲ့ အပြစ်ပဲ"

"မဟုတ်ဘူး ရွယ်၊ နင်မှားနေပြီ၊ ငါရှင်းပြမယ်"

"ဘာမှ ရှင်းမနေနဲ့၊ ဦးလေး ကျေးကို ကားပေါ်ခေါ်သွားတော့"

"ကောင်းပါပြီ သမီး"

လက်အုပ်လေးချီကာ တောင်းပန်ဟန် ပြုလိုက်သည့်ကျေးကို မြင်လိုက်ရသည့် မိုးသား တစ်ယောက် ဒေါသများကို မျိုသိပ်ချုပ်တည်းလိုက်ပြီး ...

"ကျေး ... နောက်တစ်ခါ ကားနံပါတ်ကို သေချာကြည့်ပြီးမှ တက်နော်၊ ငါမင်းကို စိုးရိမ်တယ်"

ဘာကြောင့်မှန်း မသိပေမဲ့ သူ့ရဲ့ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားအပေါ် ကျေးရင်ထဲ နွေးထွေးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည် က အမှန်ပင်။ မိုးသား၏ ခြေလှမ်းများက ကားဆီသို့ ဦးတည်ပြီးကာမှ ရွယ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ...

"ဒီနေ့ ငါ့အပေါ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အပြုအမူအတွက် ကံတရားကပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို မင်းခံစား ရစေမယ်"

ဟု ပြောဆိုကာ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီး ကားပေါ်သို့တက်ကာ ထိုနေရာမှ မောင်းထွက် သွားခဲ့သည် ။

"ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ရှင်ပြောတဲ့ ကံတရား ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မ မယုံဘူး၊ ကျွန်မသိထားတဲ့ ကံတရားဆိုတာက လူကလုပ်တာ၊ ရှင်နားလည်လား"

မြှားတစ်စင်းလို ဝှီးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည့် မိုးသား၏ ကားကို ကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီး လှမ်းအော်ပြောနေသည့် ရွယ်လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

"တော်ပါတော့ ရွယ်ရယ်၊ ဟိုမှာ လူတွေကြည်နေတယ်၊ ရှက်စရာကြီး၊ လာပါ ... သွားရအောင်နော်"

ရွယ်ကိုချော့ရင်း မိုးသား၏ ကားလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အစအနတောင် မမြင်ရတော့ဘဲ မြင်ကွင်းရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည် ။

သူမအပေါ် ကူညီပေးခဲ့သည့် မိုးသားအပေါ် ရိုင်းစိုင်းစွာ တုံ့ပြန်လိုက်သည့် ရွယ်ကြောင့် သူ့အားနာစိတ်တော့ ဖြစ်မိသည် ။

ငါတို့ တွေ ကံမကုန်လို့ ပြန်ဆုံကြရင် နင့်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြော

ရဦးမယ်နော်...။

"ဘုရား ... ဘုရား၊ တော်သေးတာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးသာ ပျောက်သွားလို့ ကတော့ အန်တီသက် ဖြင့်လေ မြင့်ကို မျက်နှာတောင်ပြဝံ့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကံကြီးပေလို့ သာပေါ့၊ ကဲပါလေ ဘာမှ မဖြစ်တာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပြီ၊ သမီးရွယ် ကျေးအတွက် ပြင်ထားတဲ့ အခန်းထဲကျေးကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်၊ သမီးကျေး ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီးနေနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီသက်"

"အေးအေး ...ဒါဖြင့် ရေမိုးချိုးပြီးရင် ဆင်းခဲ့ကြလေ၊ နေ့လယ်ဆာ အဆာပြေစားဖို့ အန်တီသက် ငှက်ပျောပေါင်း လုပ်ထားတယ်"

"အိုး ...ရွယ်နဲ့ ကျေးရဲ့ အကြိုက်ပဲ မေမေ"

"ဒါပေါ့ကွယ် မေမေ့သမီးလေးတွေ အကြိုက်ကို မေမေက သိပ်သိတာပေါ့၊ ကဲ သွားနားကြတော့"

"ဟုတ်"

"ဪ ... နင့်ကို တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးထားမယ်ဒါက ငါတို့ အိမ်က အိမ်အကူနှစ်ယောက်၊ သူနာမည်က မိဘုတ်၊ သူက အိမ်ရဲ့ လျှော်ဖွတ်၊ မီးပူတိုက်တာနဲ့ အိမ်ရဲ့ သန့်ရှင်းရေးကို တာဝန်ယူ ရတယ်၊ သူက

ဒေါ်လုံး၊ မိတုတ်ရဲ့ အမေပေါ့၊ ဒေါ်လုံးက နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်သီးသန့် တာဝန်ယူရတယ်၊ စားရေးသောက်ရေးပေါ့၊ ခြံထဲမှာ ဦးမိုးရှိတယ်၊ သူက ဒေါ်လုံးရဲ့ ယောက်ျား၊ ငါတို့ ကို ကားမောင်းပို့ပေးတဲ့ ဦးလေးကိုပြောတာ၊ သူက ခြံသန့်ရှင်းရေး၊ အိမ်ရဲ့ လုံခြုံရေးနဲ့ ကားမောင်းရတဲ့ တာဝန်ကို ယူရတယ်၊ နင်ကြိုက်တဲ့ သူကို ကြိုက်တာခိုင်းလို့ ရတယ်၊ နင့်အိမ်လိုပဲ သဘောထားသိလား၊ အားလုံးလည်း မှတ်ထားနော်၊ ကျေးက ရွယ် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း၊ သူလိုအပ်တာမှန်သမျှ ကူညီပေးကြနော်"

"စိတ်ချပါ သမီးရွယ်"

"အင်းအင်း၊ ဒါဆို ဦးလေးက ဒီအထုတ်အပိုးတွေကို ကျေးအခန်းထဲ သယ်လာခဲ့လိုက်နော်"

"ကောင်းပါပြီကွယ်"

ဟု ဆိုကာ ကျေး၏ ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် လက်ဆွဲအိတ်ကို "မ" လိုက်သောကြောင့် ကျေး တစ်ယောက် ပျာပျာသလဲနှင့် ဦးမိုးလက်ထဲမှ အိတ်နှစ်လုံးကို ဆွဲလုလိုက်ပြီး ...

"နေ ... နေပါစေ၊ ကျေး ဘာသာသယ်ပဲ့မယ်"

ရွယ်က ကျေးကို မျက်စောင်းစွေကာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဟဲ့ ကျေး၊ ပေးလိုက်ဆို ပေးလိုက်ပါလား၊ နင်က ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ငါတို့ အိမ်ရဲ့ ဧည့်သည် ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ရှင်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ နင်ဒါတွေ လုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ပေးလိုက် ဦးမိုးကို"

"မိရွယ်ရယ်၊ ငါ့အိတ်ထဲမှာ က ထဘီတွေ ပါတယ်ဟဲ့"

"ဘာပဲ ပါပါပေါ့၊ သူတို့ မှာ ရွေးချယ်ခွင့်၊ ချေးများ ခွင့် မရှိဘူးလေ၊ လာစမ်းပါ ကျေးရယ်၊ အလုပ်သမားတွေကို အကျင့်မဖျက်ချင် စမ်းနဲ့"

ရယ်၊ လာ ..."

ဟု ဆိုကာ ကျေးလက်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ အပေါ်ထပ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားလိုက်သည်။ ကျေးလည်း ဘာမှ မပြောသာတော့ဘဲ ရွယ်နောက်မှ ကောက်ကောက်ပါအောင်သာ လိုက်သွားရချေတော့သည်။ စိတ်ထဲမှ တော့ ရွယ်သည် အနည်းငယ်တော့ ခက်ထန်သည် ဟု ကောက်ချက်ချမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ရွယ်မှာ လည်း သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ ညစာထမင်း စားသောက်ပြီး ချိန်၌ အပေါ်ထပ်ဝရံတာတွင် လရောင် မှုန်ပျပျအောက် မိဘများ နှင့် ဖုန်းပြောကာ အလွမ်းသည် နေသည့် ကျေးအတွက် ရွယ်ကော်ဖီ ပူပူလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးလိုက်ပြီး ခါးလေးကို ဖက်လိုက်သည်။

"မိချွဲမ ... ရောက်တာဖြင့် တစ်ရက်မပြည့်သေးဘူး၊ မိဘတွေကို Vide o ထဲကနေ လှမ်းချွဲနေတယ်ပေါ့"

"သမီးရွယ်ပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမြင့်၊ နေကောင်းကြတယ်နော်"

"ကောင်းပါ့သမီးရေ၊ သမီး ဖေဖေနဲ့ မေမေကို မနက်က ဖုန်းဆက်ထားသေးတယ်၊ မိကျေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ ၊ သမီးလေးလိုပဲ သဘောထားပြီး မလိမ်မာရင်ရှိန်ဖို့ ၊ ဆုံးမဖို့ ပေါ့ကွယ်၊ သမီးလည်း သမီး သူငယ်ချင်းကို ဂရုစိုက်ပေးမယ် မဟုတ်လား"

"အဲဒါတော့စိတ်သာချ အန်တီမြင့်၊ ရွယ်ကသူ့ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ ထိန်းထားမှာ မို့ စိတ်သာချတော့"

"ဟုတ်ပါပြီ သမီးရယ်၊ စိတ်ချလို့ ကို သမီးတို့ ဆီ လွှတ်လိုက်တာပေါ့ ၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူတူတိုင်တိုင်ပင်ပင် နေကြနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမြင့်"

"ဒါဆို စောစောအိပ်ကြတော့၊ အန်တီမြင့် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမြင့်"

ဖုန်းချပြီးနောက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်ဖက်ပြီး ဆန်းသစ်စ လကွေးကွေးလေးကို ငေးကြည့်နေရင်း ...

"ကျေး ..."

"ငါတို့ တစ်သက်လုံး အတူတူနေရရင် ကောင်းမယ်နော်၊ နင်ငါ့အနားရှိနေတာ ငါ့ဘဝပြည့်စုံ သွားသလို ခံစားရတယ် သိလား၊ နင်သာ ငါ့အစ်မဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ"

"အမယ် ... သိပ်နို့တာပဲနော်၊ အရမ်းငယ်ချင် နေတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်ကငါ့ထက် ပိုပြီးရင့်ကျက်တယ်၊ တည်ငြိမ်တယ်၊ ငါ့အတွက် အမှားအမှန်ကိုလည်း လမ်းပြပေးနိုင်တယ်၊ နင့်စကားတိုင်းက ငါ့အတွက် တန်ဖိုးဖြတ်မရဘူး"

"ရွယ် ... နင်သိပ်ပိုလွန်းနေပြီနော်"

"အပိုပါဘူးဟာ၊ တကယ်ပြောတာ၊ ငါ့ဘဝအတွက် နင့်ကိုလိုအပ်တယ် ကျေးရဲ့ "

ရွယ်ပါးလေးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးလေးနှင့် ဖျစ်လိုက်ပြီး နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ပြုံးပြလိုက်ကာ...

"ငါ့အတွက်လည်း ရွန်းရည်ရွယ် ဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးကို လိုအပ်ပါတယ်ရှင်"

"ကတိနော် ... ကျေး"

"အင်း ... ကတိ"

နှစ်ယောက်သား လက်သန်းချင်း ချိတ်ကာ ကတိပြု၍ ပျော်ရွှင် ခဲ့ရသည် ။

၄ နှစ်ခန့်ကြာပြီးနောက်

"ဟေး..."

ဘွဲ့ဦးထုပ်လေးကို လေပေါ်မြှောက်တင်လိုက်ပြီး ပျော်ရွှင်နေသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း နှစ်ဖက်မိဘတို့ မှာ မျက်ရည်ကျမိသည် အထိ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေကြလေသည် ။

မိမိတို့ ပြုစု ပျိုးထောင်လာခဲ့သော ပန်းကလေးများ ၏ အစွမ်းကုန် လှပပွင့်လန်းချိန်သည် ပန်းပျိုးသော ဥယျာဉ်မှူးများ ၏ အပျော်ရွှင်ဆုံး၊ ပီတိအဖြစ်ဆုံး အချိန်ပင် ဖြစ်လေသည် ။ စီးပွားရေးဖြင့် ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့ရပြီဖြစ်သော ကျေးနှင့် ရွယ်တို့ သည် အပျော်ကြီး ပျော်နေခဲ့ကြသည် ။ ကျောင်းပြီး သွားသော်လည်း ကျေးက နယ်မပြန်သေးဘဲ သင်တန်းများ ဆက်တက်ရန်နှင့် အလုပ်လုပ်ရန် ရန်ကုန်မှာ ပင် နေရစ်ခဲ့ပြီး မိဘများကတော့ နယ်သို့ပြန်သွား ကြလေသည် ။

ညစာစားပြီးချိန် ဧည့်ခန်းထဲ၌ မိသားစုစုံကာ ထွေရာလေးပါး ပြောနေရာမှ ဦးကိုနိုင်က ...

"သမီးတို့ က စီးပွားရေးနဲ့ ကျောင်းလည်း ပြီးပြီဆိုတော့ ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားကြလဲ"

"ရွယ်ကတော့ ခရီးသွားအေဂျင်စီ ကုမ္ပဏီလေးဖွင့်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်"

"အင်း ကောင်းတာပဲ၊ သမီးကျေးကရော၊ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ"

"ကျေးက ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်မယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ 4 Skill သင်မယ်၊ ပြီးရင် နယ်ပြန်ပြီး ကျေးတတ်ထားတဲ့ ပညာတွေနဲ့ ပညာဒါနပြုမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ် ဦးနိုင်"

ဒေါ်ခင်သက်နှင့် ဦးကိုနိုင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကာ အပြုံးကိုယ်စီ ပြုံးလိုက်ကာ ...

"သာဓုပါကွယ်၊ သာဓု၊ သာဓု၊ မမြင့်တို့ တော့ သမီးလေးအတွက် ဂုဏ်ယူရတော့မယ်၊ ကောင်းတယ်ကွယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ လူငယ်တွေမှာ အခုလို ပရဟိတစိတ် ရှိတာဦးတော့ ဝမ်းသာ တယ်"

ရွယ်ကလည်း ကျေးဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျေနပ်ကာ ပြုံးနေခဲ့သည် ။ ဦးကိုနိုင်နှင့် ဒေါ်ခင်သက်တို့ က ထမင်းစား စားပွဲမှ ထနှင့်ကြသဖြင့် ကျေးနှင့်ရွယ်တို့ သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။

"ဪ ... ကျေး၊ ငါတို့ တစ်နေ့တစ်နာရီခွဲလောက်တော့ အချိန်သီးသန့်ပေးပြီး Gym သွားကစားရ အောင်"

"Gym ကစားမယ်၊ ဟုတ်လား"

"အင်းလေ၊ ငါတို့ ခန္ဓာကိုယ် ကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ ဗိုက်ခေါက်တွေ ထွက်ပြီး လက်မောင်းက တုတ်နေပြီဟ၊ ဒီအတိုင်း ပစ်စလတ်ခတ် နေလို့ မရတော့ဘူး"

"ရွယ်ရယ်၊ ငါတို့ က ဘယ်လောက် ဝနေတာမို့လဲ၊ အရိုးပေါ် အရေ တင်ယုံလေးဟာကို၊ ပြီးတော့ ငါမကစားချင်ပါဘူး၊ ဘောင်းဘီတွေ၊ အင်္ကျီလက်ပြတ်တွေ ငါမဝတ်ရဲဘူး၊ ငါရှက်တယ်၊ ငါက တစ်သက်လုံး အင်္ကျီနဲ့ ထဘီပဲ ဝတ်လာတာ"

"နင်ကလည်း ဟာ တစ်သက်လုံး ဒီပုံစံအတိုင်း နေသွားမလို့ လား၊ နင်ကဒီလောက် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်လှတဲ့ ဟာ၊ ဘောင်းဘီဝတ်ရင် အရမ်းလှမှာ "

"ဟာ ... မဝတ်ချင်ပါဘူးဆိုဟာ"

ရွယ် ဇွန်းကို ဆောင့်ချလိုက်ပြီး ကျေး ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

"ကျေး ငါအတည် ထပ်မေးမယ်နော်၊ နင်လိုက်တက်မှာ လား၊ လိုက်မတက်ဘူးလား၊ ငါ့ကို သေချာကြည့်ပြီးဖြေနော်"

သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ရွယ်အကြည့်တို့ ကိုကျေး ရင်မဆိုင်ရဲသည် က အမှန်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတည်းက ရွယ်အလိုကျ အမြဲ လိုက်တတ်မြဲ ဖြစ်သည် ။

ဒါကြောင့်လည်း ရွယ်က သူမ၏ အနစ်နာ ခံတတ်သည့်စိတ်၊ တစ်ဖက်သား စိတ်ခံစားချက်ကို ဦးစားပေးတတ်သည့် စိတ်ကိုအသုံးပြုမြဲဖြစ်သည် ။ အခုလည်း ဘယ်လိုပဲ ကျေးစိတ်ထဲက မလုပ်ချင်သော်ငြားလည်း ရွယ်အလိုကို လိုက်ရပေဦးမည်။ ကျေး သက်ပြင်းလေး ခပ်ဖွဖွ ချလိုက်မိရင်း ...

"အင်းပါ ရွယ်ရယ်၊ နင့်ဆန္ဒကို ငါဘယ်တုန်းက ငြင်းဖူးလို့ လဲ၊ နင့်သဘောပါ"

ရွယ်တစ်ယောက် ကလေးတစ်ယောက်လို ရွှင်မြူးသွားကာ ကျေး၏ ပါးပြင်လေးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းရှုတ်လိုက်ပြီး ..

"ငါကလေး နင့်ကို အဲဒါတွေကြောင့်ချစ်တာ သိလား"

အဆင့်မြင့် ကွန်ဒိုကြီး၏ ပထမထပ်တွင် ကြီးမားခမ်းနားစွာ ဖွင့်လှစ်ထားသည့် အားကစား ခန်းမကြီးအား အံ့သြမှ င်သက်စွာ ကြည့်နေမိသူက ကျေး။

"ဟဲ့ ... ရွယ်၊ နင့်ရဲ့ အားကစားခန်းမ ကလည်း ဟယ်၊ စားသောက်ဆိုင်ကြီးလိုလို၊ ပွဲတစ်ခုခု အတွက် စီစဉ်ထားသလိုလိုနဲ့ မိုက်လှချည်လား၊ နင် နေရာမှားလာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

"မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ မှားစရာလား၊ ဒါက နင်နဲ့ ငါအတူ ကစားမယ့် Gym ခန်းမပဲ"

"ခမ်းနားလိုက်တာဟယ်"

ကျေးက ရင်သပ်ရှူမောစွာ ပြောလာလျှင် ...

"ခမ်းနားရမှာ ပေါ့ဟ၊ ဒီအားကစားခန်းမကို ပိုင်တဲ့ သူက Cool Dragon စက်သုံးဆီဖြန့်ချိရေး လုပ်ငန်းစုကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားလေ၊ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ အတူ ဖွင့်ထားတာလို့ တော့ ပြောကြတာပဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်းကလည်း ခေသူ မဟုတ်ဘူး ၊ Top France Hotelပိုင်ရှင်ရဲ့ မြေးတဲ့ ၊ မိဘတွေ မရှိတော့တဲ့ နောက် အဘိုးဖြစ်သူက စောင့်ရှောက်ထားတာတဲ့ ၊ အဘိုးရဲ့ အသည်းကျော်ပေါ့ဟယ်"

"နင်က သိလှချေလား၊ သူတို့ နဲ့ သိလို့ လား"

"နှစ်ယောက်လုံးကိုတော့ မသိပါဘူးဟယ်၊ Cool Dragonက သားကို တော့သိတယ်၊ Facebook ဆယ်လီ၊ Instagram ဆယ်လီမို့ သိတာပါ

ဟယ်၊ သူ့သတင်းတွေက မမြင်ချင်မှ အဆုံးပဲ၊ အမျိုးသမီးထုကြီးရဲ့ ဝန်း
ရံတာကိုလည်း ခံရသေးတာ၊ Top France Hotelက မြေးကိုတော့ တစ်ခါ
မှ မမြင်ဖူးဘူး၊ သူက အနေအေးတယ်၊ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မနေတတ်ဘူး၊
ဒါပေမဲ့ အရမ်းချောတယ်လို့ တော့ မြင်ဖူးသူတွေ ပြောတာ ကြားဖူး
တယ်"

"ဟဲ့ ... ရွယ်၊ နင့်ကြည့်ရတာ သူတို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်
ကို သေချာပေါက် စိတ်ဝင်စားနေတာ မဟုတ်လား"

"အဟင်း ..."

ရွယ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံး၍ သာနေခဲ့သည် ။

"ကဲ ... လာပါ၊ သွားကြစို့"

"မိန်းမ ... မိန်းမ ... ရုပ်ကို ဖရိုဖရဲနဲ့ ...ဟွန့်"

ကျေးက မျက်စောင်းလေးချိတ်ကာ ပြောလိုက်သည် ။

နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ Gym ခန်းမရှိရာ ပထမထပ်
သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်ခဲ့ကြသည် ။

ဓာတ်လှေကား တံခါးပွင့်သွားသည် နှင့် မြင်လိုက်ရသည် က လုံခြုံ
ရေးဂိတ်လေး တစ်ခုဖြစ်သည် ။ သင်တန်းသူ သင်တန်းသားများ ၏
လုံခြုံရေးအတွက် ကြည်ဖြူစွာ စစ်ဆေးခံမည်ဟူသော ကတိကိုလည်း သ
င်တန်းအပ်စဉ်ကတည်းက လတ်မှတ်ထိုးပြီးသားဖြစ်သည် ။

လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက အမျိုးသမီးများကို စစ်ဆေးပြီး၊
အမျိုးသားလုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းက အမျိုးသားများကို စစ်ဆေးလေသည် ။
ထိုဂိတ်မှ ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် ဧည့်ကြိုကောင်တာ တစ်ခုရှိပြီး မိန်းမလှ
လေးနှစ်ဦးက သင်တန်းသူ၊ သင်တန်းသားများကို လိုအပ်သည့် အကူအ

ညီများ ပေးလျက် ရှိသည် ။ သင်တန်းကြေး သွင်းခြင်းနှင့် သင်တန်းအပ်
လက်ခံခြင်းများကိုလည်း တာဝန်ယူထားကြသည် ။

"လာ ကျေး၊ ငါတို့ က အခုမှ စတက်မယ့် သင်တန်းသူတွေဆိုတော့
သူတို့ ဆီမှာ ဝတ်စုံသွား ထုတ်ရမယ်၊ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာလည်း
မေးမြန်းရအောင်လို့ "

ရွယ်က ကျေးလက်ကို ဆွဲကာဧည့်ကြို ကောင်တာရှိရာသို့ လျှောက်
လာလိုက်သည် ။

"မင်္ဂလာပါရှင်၊ ဘာများ အကူအညီ ပေးရမလဲရှင်"

"တို့ နှစ်ယောက်က အခုမှ သင်တန်းစတက်တာ၊ ဝတ်စုံလာထုတ်
တာ၊ ပြီးတော့ ဘာတွေလိုအပ် သေးလဲ"

ရွယ်က ဝေ့ဝိုက်မနေဘဲ လိုအပ်ချက်ကိုသာ တည့်ပြော လိုက်လျှင်...

"ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏလေး စောင့်ပေးပါရှင်"

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက သူမ၏ နောက်ဖက်ရှိ ကျွန်းဘီရိုကြီးထဲမှ
အနက်ရောင်နှင့် အနီရောင် စပ်ချုပ်ထားသည့် အားကစားဝတ်စုံနှစ်စုံ
ကို ထုတ်ယူပေးလိုက်ပြီး သော့နှစ်ချောင်းကိုပါ ပေး လိုက်လေသည် ။
သော့နှစ်ချောင်းတွင် နံပါတ် 22,23 ဟူ၍ ရေးထိုးထားသည် ။

"ဒါက အစ်မတို့ နှစ်ယောက်အတွက် ဝတ်စုံပါ၊ ဒါက အစ်မတို့ ပါ
လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းထားဖို့ Gym ခန်းမကပေးထားတဲ့
လော့ကာပါ၊ ဝတ်စုံကိုတော့ အပိုင်ပေးတာ ဖြစ်ပြီး လော့ကာသော့က
တော့ သင်တန်းပြီးဆုံးချိန်မှာ ပြန်အပ်သွားရမှာ ပါရှင်၊ အဝတ်လဲဖို့ က
သန့်စင်ခန်းဘေးမှာ အဝတ်လဲခန်း သပ်သပ်ရှိပါတယ်ရှင်၊ အဝတ်လဲပြီး
ရင် ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ခန်းမထဲဝင်ပြီး နှစ်သက်တဲ့ အားကစားနည်းကို

လေ့ကျင့်လို့ ရပါပြီရှင်၊ Gym Trainers တွေလည်း ရှိပါတယ်၊ သူတို့ က လိုအပ်တာ ကူညီပေးပါလိမ့်မယ်၊ ပျော်ရွှင်စရာနေ့လေး ဖြစ်ပါစေရှင် "

"အိုကေ"

ရွယ်က ကျေးဇူးတင်စကားတောင် မပြောဘဲ ခပ်ကျော့ကျော့လေး ထိုနေရာမှ ထွက်သွားခဲ့သည် ။ အဝတ်လဲခန်းတွင် အဝတ်ဝင်လဲကာ လော့ကာခန်း၌ ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းပြီး အားကစား ခန်းမဘက်သို့ လျှောက်လာစဉ်...

အသားကပ်ဘောင်းဘီ အကျပ်နှင့် အသားမကျဖြစ်နေသည့် ကျေး ကိုကြည့်ကာ ရွယ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရယ်မိလေသည် ။

"ရွယ်နော် ... ငါ့ကိုမလှောင်နဲ့ ၊ ငါဒါတွေ မဝတ်တတ်တာ သိရက်နဲ့ "

ကျေးပခုံးလေးကို ရွယ်က ဖွဖွကိုင်လိုက်ရင်း ...

"ကဲပါ ... ကျေးရယ်၊ နောက်တော့လည်း ဝတ်နေကျဖြစ်သွားရင် အ ဆင်ပြေသွားမှာ ပါ"

"ငါ ထဘီနဲ့ ပဲ လေ့ကျင့်လို့ မရဘူးလားဟာ"

"နင်ကလည်း ထဘီနဲ့ အားကစားလုပ်တဲ့ သူ ဘယ်မှာ ရှိလို့ လဲ၊ လာ စမ်းပါဟာ"

"ဟင့်အင်း ငါဒါကြီး မဝတ်နိုင်ဘူးဟာ၊ ငါရှက်တယ်"

ဟု ဆိုကာ လော့ကာခန်းသို့ ပြန်ပြေးဝင်သွားလေသည် ။

"ဟဲ့ ကျေး ... ကျေး၊ ဟာ ... ကျေးနဲ့ တော့ ဒုက္ခပဲ"

အပေါ်ပိုင်းက သင်တန်းကပေးသည့် စပို့ထံရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင် ထားပြီး အောက်ပိုင်းကိုတော့ ထဘီကိုဝတ်တင်ထားကာ ထွက်လာ

သည့် ကျေးကိုကြည့်ပြီး ရွယ်အတော်လေး စိတ်ပျက်သွားခဲ့သည်။ ။

"ကျေးရယ် ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်လို အားကစားလုပ်မှာ လဲ၊ ငါနင့်ကြောင့်နဲ့ တော့ စိတ်ညစ်တယ်"

"ညစ်မနေနဲ့ ၊ ဒီကိုငါလာချင်တာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ နင့်ကြောင့် မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်ခဲ့ပေးရတာ၊ နင်လည်း သည်းခံပေါ့"

ပြောရ လက်ပေါက်ကပ်သည့် ကျေးကို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခန်းမစီသို့ လျှောက်လာခဲ့ လိုက်သည်။ ။

သင်တန်းသားများ အတွက် လော့ကာများ လည်း လုံလုံလောက် လောက်ရှိပြီး အားကစား ခန်းမကြီးများမှာ လည်း စက်ပစ္စည်းစုံလင်စွာ ဖြင့် ထည်ဝါစွာ တည်ရှိနေသည်။ ။

ကျေးသည် ဒီအားကစားခန်းမကို အနုပညာရှင်တွေလည်း လာ တတ်တယ်ဟု ရွယ်က ပြောထားသဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာကြည့်မိသော်လည်း မတွေ့ခဲ့ပါ။

"ရွယ် ... နင်ပြောသလို အနုပညာရှင်တွေ၊ ဆယ်လီတွေလည်း မရှိပါ လား"

"နင်ကလည်း ၊ ဒီလို လူများ တဲ့ အချိန်ကြီး ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ သူတို့ က မနက်စောစောတို့ ၊ ညပိုင်းတို့ လာမှာ ပေါ့ဟ"

"အင်း ... ဟုတ်သားပဲနော်"